గత సంచిక తరువాయి

కుబ్జ

రచన : వడ్డాది పాపయ్య

'అయితే ఆ మావిచివురేదో ?'

'ఇంకేముంది, ఆ వనమాలి కెమ్మోవి, చివురు పాదాలు, మెల్లిగా ముద్దుకేసుమీ'

'అదెవర్తా వనమాలి ?'

'పరీక్షిస్తున్నావా .తల్లీ—నీకెవరో మాకూ అంతే'

'తల్లినా ! మీ వరసలు బాగావున్నాయి'

'ఔను వెన్నఅంతా కలిసి ఒకటైతే పేరు పేరుకీ వరసగా విడదీయగలమా ?'

'తూలిపోతున్నాను. సహాయంగా వూత యివ్వండి.'

'నా వక్షంపై విశ్రాంతిపొందే, చిట్టితల్లీ, యేం తన్మయతే నీది !'

'కాదు క్షమించి ప్రశాంతంగా వూరుకోండి, హూ—'

'కుంజా—! యమునా,! దోసిలితో నీళ్ళు.- మూర్ఛబోయింది.—ఎవరన్నాపోయి కాసిని పితుకుతున్నపాలు—రాసా ! వేగము.

వెన్న చిలుకుతూ ౬

చందనమరగదీసి పుష్పమాలికలల్లే యీ చేతులకి, వెన్న చిల్కటం, తులసిదండలుకట్టడం బాగానే అమరిందిగాని, నటించలేకపోతున్నాను.—ఓ వెన్నా నా హృదయంలోని ఆరాటాన్ని మౌనంగా యెలా దాచుకోగలను. విన[illegible]—నటన నైజంగా మారిపోతున్నది. నటించబో[illegible]స్వభావమే అనిపిస్తుంది. ఈ నీ మధురమూర్తుల[illegible]వ్య నన్ను నేనే మరిచిపోతున్నాను గదూ! ఆ హృదయచోరుడు నన్ను కోరుతున్నట్లేనా? ఏమోఁ అతనిలో యింకెంత ఆకర్షణ యిమిడివుందో—యిలా నే యెన్నోసార్లు నే వచ్చినపని మరిచిపోతున్నాను గదూ—యీసారి తప్పదు—అది మంచి పనేనాఁ కాదుగదూ—అయినా తప్పను.—అయి తీరాలి.—'

చిలుకుతున్న గలగల శబ్దం—'నీవు చేయలేవు —చేయవు—లే—చేయ'—

'గలను—గుండెను రాయి చేసుకుంటాను.'

గలగల—'ఏకాంతంగా నివ్వనుకోవచ్చు. అతనిముందు నీమనసు వెన్న. వెన్న గలగల వెన్న— గల—ల—'

'ఊరుకో—చూస్తాగాఁ— ఆ చీనిచీనాంబరాలతో అలంకరించుకొంటాను.'

పున్నమరాత్రి ౭

ఉదయిస్తూ యమునలో ప్రతిబింబించే పూర్ణచంద్రిక అర్ధవృత్తముల్లాంటి ఆ వాలుచూపుమొగాన్ని చూచి యెలా భరించగలను, ఆ చూపులో మాటలకందని అమృతం చిలుకుతూందే, అందరూ వదంతిగా అనుకునేతృష్ణ కనుపించదే. అతడు నన్నో, నేనతణ్ణో కోరుతున్నదీ, ఆకర్షించుకొంటున్నదీని ? ఆ పిచ్చిరాజూహించిన స్త్రీలోలతా యితనిలో కనుపించదే, ఇతణ్ణీ, లోలతనీ అర్థంచేసుకుందో లేదో మనుష్యజాతి—ఇంతా నిశ్చయించుకొని నేనే చూసీ చూట్టంతోనే మైమరుస్తానేమి ? ప్రతీసారీ యిలాగేగా—'

చేతిలోని బాకు-'లొంగిపోతున్నావు. చూడు ఆ చెట్టుకి ఒక్కడూ విలాసంగా జేరగిలివున్నాడు- మారణతంత్రానికిది మంచి సమయం.'

(తరువాయి 19 వ పేజీ చూడండి)